

kar ze strony władz włoskich, dopuszczając się wypaczenia okoliczności faktycznych. Wreszcie, ponieważ wysokość kar, które zdaniem Komisji nie zostały nałożone, jest w znacznym stopniu niższa niż całkowita kwota, którą Komisja chce obciążyć Włochy, nie można zrozumieć powodów zastosowania korekt ryczałtowych, które są nieproporcjonalne i nadmierne. Wobec tego, poza oczywistym brakiem uzasadnienia, doszło też do naruszenia zasady proporcjonalności.

- 2) Drugi zarzut dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych (art. 269 TUE, art. 253 WE) ze względu na brak uzasadnienia, naruszenia zasady proporcjonalności, naruszenia art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej w zakresie uchybienia podstawowym zasadom ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, braku retroaktywności przepisów materialnych, naruszenia art. 32 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1), naruszenia zasady „ne bis in idem”.

Skarżąca stwierdza w tym zakresie, że Komisja, po przeprowadzeniu dochodzenia, które wszczęła w 2003 r., zastosowała do państwa członkowskiego korektę odnośnie do roku budżetowego 2009 r., dotyczącą organizacji systemu odzysku agencji płatniczych, proporcjonalnie do wartości w sprawach, które jako nierozstrzygnięte przez Komisję na podstawie obowiązujących w tym okresie przepisów wspólnotowych, zostały uznane za objęte stosowaniem nowych przepisów, podlegając wobec tego zasadzie zwanej fifty-fifty, wprowadzonej przez rozporządzenie (WE) nr 1290/05. Omawiana korekta finansowa jest niezgodna z prawem, ponieważ ustaliła automatyczne przypisanie państwu członkowskiemu 50 % odnośnych kwot, na podstawie art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/05, który został bezprawnie zastosowany z mocą wsteczną do dochodzenia w zakresie zarządzania długami dotyczącymi „sytuacji występującej w latach 2002/2003”, co Komisja w sposób wyraźny przyznała. Ponadto, odnośnie do tych samych przypadków będących przedmiotem weryfikacji zastosowano już do państwa włoskiego korektę finansową w wysokości 50 %, w oparciu o art. 32 rozporządzenia nr 1290/2005 na podstawie decyzji Komisji nr C (2007) 1901 z dnia 27 kwietnia 2007 r. Obecnie, w zaskarżonej decyzji, Komisja stosuje do tych samych przypadków i na podstawie tych samych ustaleń dalszą korektę w wysokości 100 % nieopobranych należności. Nałożenie po latach kolejnych 50 % tytułem sankcji jest niezgodne z prawem i w znacznym stopniu nieproporcjonalne, a przede wszystkim nastąpiło z naruszeniem zasady „ne bis in idem”.

- 3) Trzeci zarzut oparty jest na wygaśnięciu uprawnień Komisji w zakresie stosowania sankcji, naruszeniu rozsądnego terminu zakończenia dochodzenia w sprawie, naruszeniu art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/05 i naruszeniu zasady „ne bis in idem”.

Tytułem ewentualnym w stosunku do drugiego zarzutu, w mało prawdopodobnym przypadku, gdyby art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/05, zastosowany z mocą wsteczną przez Komisję do dochodzenia w sprawie, należało traktować jako przepis proceduralny, skarżąca podważa zgodność z prawem omawianej korekty wobec upływu czteroletniego terminu przedawnienia na wykonanie uprawnień

Komisji w zakresie nakładania sankcji. W ostatniej kolejności skarżąca podnosi niezgodność z prawem korekt w niniejszej sprawie w związku z przekroczeniem rozsądnego terminu przeprowadzenia omawianego dochodzenia. W następstwie braku zakończenia dochodzenia w rozsądnym czasie (w ponad osiem lat od jego rozpoczęcia), budżet państwa poniósł znaczne straty dochodów w wyniku decyzji Komisji nr C(2007) 1901 o zastosowaniu korekty ryczałtowej w wysokości 50 %, która to decyzja dotyczy tych samych przypadków, które są przedmiotem zaskarżonej decyzji, przyjętej z naruszeniem zasady „ne bis in idem”.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2011 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-45/11)

(2011/C 80/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7893 wersja ostateczna z dnia 10 listopada 2010 r., notyfikowanej Republice Włoskiej notą SG-Grefe (2010) D/18018 z dnia 11 listopada 2010 r., odrzucającej wniosek o odesłanie sprawy COMP/M.5960 — Crédit Agricole/Cassa di Risparmio della Spezia/Agenzie Intesa Sanpaolo;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji, którą odrzucono wniosek włoskiego urzędu ochrony konkurencji o odesłanie zgodnie z art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24, s. 1) zgłoszonej Komisji koncentracji, w której Crédit Agricole S.A. poprzez kontrolowaną przezeń Cassa di Risparmio di Parma e Piacenza S.p.A. zamierzała uzyskać wyłączną kontrolę nad Cassa di Risparmio della Spezia S.p.A., która aktualnie jest kontrolowana przez Intesa Sanpaolo.

Skarżąca opiera swoją skargę na pięciu zarzutach.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 9 rozporządzenia (WE) nr 139/2004, gdyż Komisja uznała jej wniosek o odesłanie za spóźniony i nieuzasadniony.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 9 ust. 2 lit. a) i b) oraz ust. 3 akapit pierwszy lit. b) i akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz braku uzasadnienia.

Komisja błędnie przyznała znaczenie okoliczności, iż po koncentracji nie zmieniają się udziały w rynku. *Crédit Agricole* uzyska bowiem te udziały poprzez koncentrację, a nie — jak *Intesa Sanpaolo* przed koncentracją — poprzez ekspansję wewnętrzną. Tym samym występuje wpływ na rynek bankowych usług detalicznych w prowincji.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 9 ust. 2 lit. a) i b) oraz ust. 3 akapit pierwszy lit. b) i akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz braku uzasadnienia.

Wbrew twierdzeniom Komisji skarżąca uważa, że na szczeblu prowincji istnieje rynek usług bankowych: użytkownicy tych usług nie są bowiem gotowi do udania się w inne miejsce, a inne podmioty rynkowe mają trudności z wejściem na nasycony rynek prowincji. Występował więc odrębny rynek, który nie stanowił znacznej części wspólnego rynku.

- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 9 ust. 2 lit. a) i b) oraz ust. 3 akapit pierwszy lit. b) i akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz braku uzasadnienia.

W tym punkcie skarżąca podnosi, że Komisja nie uwzględniła postępowania w sprawie naruszenia wszczętego przez *Autorità Garante della Concorrenza* (urząd ochrony konkurencji) przeciwko *Crédit Agricole* i *Intesa Sanpaolo*, które zatem w celu oceny wpływu na rynek należało uznać za podmioty powiązane a nie konkurencyjne.

- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 1 i art. 9 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz zasady pomocniczości i proporcjonalności.

Koncentracja nie ma znaczenia wspólnotowego a *Autorità Garante della Concorrenza* znajdowała się w lepszej sytuacji do jej rozpoznania. Komisja powinna była przynajmniej odesłać tę część operacji, która dotyczyła rynków prowincji wymienionych w decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — *Deutsche Lufthansa* i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-46/10)

(2011/C 80/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: *Deutsche Lufthansa AG* (Kolonia, Niemcy), *Lufthansa Cargo AG* (Kelsterbach, Niemcy) oraz *Swiss Interna-*

tional Air Lines AG (Bazylea, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci *S. Völcker*, *F. Louis*, *E. Arsenidou* i *A. Israel*)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności art. 1–4 zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie COMP/39.258 — fracht lotniczy, dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

1) W ramach zarzutu pierwszego skarżące twierdzą, że zaskarżona decyzja narusza art. 11 ust. 2 oraz art. 11 ust. 1 porozumienia między Wspólnotą Europejską a Szwajcarią, gdyż wzięto w niej pod uwagę kontakty między konkurentami, które miały miejsce w Szwajcarii.

2) W zarzucie drugim skarżące utrzymują, że zaskarżona decyzja narusza art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 3975/87 (!) gdyż wzięto w niej pod uwagę kontakty między konkurentami, które miały miejsce przed dniem 1 maja 2004 r. w państwach spoza EOG, w celu udowodnienia:

— naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG przez przewoźników europejskich (w tym skarżących) przed dniem 1 maja 2004 r.;

— że jednolite i ciągłe naruszenie miało swe źródło przed dniem 1 maja 2004 r., tak aby móc uznać, że naruszenie rozpoczęło się już w tym dniu.

3) W ramach zarzutu trzeciego skarżące utrzymują, że zaskarżona decyzja narusza art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 porozumienia między Wspólnotą Europejską a Szwajcarią, gdyż kontakty między konkurentami, które miały miejsce w państwach spoza EOG uznano w niej za część tego samego, jednolitego i ciągłego naruszenia, którego znamiona miały kontakty między konkurentami, mające miejsce na poziomie siedziby głównej.